

Duhovnik - pisatelj je pri Slovencih tipična prikazen. V tem oziru je naše slovstvo slično nemškemu, kjer opazimo od Lutra gori tradicionalnost pastorske hiše. Slovenski duhovnik-pisatelj je pa vedno izrazita literarna osebnost, nikoli član literarne tradicije in stanovskega miljeja. Poleg lokalnega naturela kaže slovenski duhovnik-pisatelj vselej še izrazito samostojno umetniško naziranje. Ne eden ni hodil k tovarišu-duhovniku v šolo, dočim je Funtek s pridom pel v Gregorčičevem tonu, Kristan rasel v drami iz Medveda, Gangl teknil s Finžgarjem v prirodnem gorenjski flori.

Peter Bohinjec je ostrerezano literarno obličje. Bohinjec je po telesu orjak, Gorenjec. Konj ga je svojčas sunil in pri skoku iz vlaka se je bil enkrat poškodil, sicer ne pozna bolezni. V Bohinjevem obrazu je značilna neka otroško-trmasta poteza krog ust, kadar govori, in katere si jaz ne morem prav razložiti. Kretenj Bohinjec nima, pač

pa dostojanstvo župnika v glasu in nastopu, in je veder brez sence nervoznosti.

Rodil se je Peter Bohinjec 21. februarja 1864. na Visokem pri Kranju iz globokoverne obitelji. Študiral je gimnazijo v Ljubljani in maturiral l. 1884. s sošolci, pesnikom Gestrinom, sociologom dr. Krekom, svetnikom dr. Pernétom i. dr. Izvolil si je duhovski stan. V bogoslovnici je dopisoval s tovariši drugih zavodov, z dr. Medvedom v Mariboru, Ignacijem Kraljem v Gorici in s Čehi. Živahen sodelavec je bil internemu »Cirilskemu društvu« v bogoslovju, pisal je tudi v »Vrtec«, »Škrat«, »Rogač« in »Ljubljanski Zvon«. L. 1888. je pel novo mašo. Prvo službo treh mesecev je služil v Bohinjski Srednji vasi. Tu je postal so-trudnik »Dom in Sveta«. Iz Bohinja gre Bohinjec v Dobropolje. Pri osemdesetletnem župniku V. Sežunu opravlja veliko faro, se seznani z učiteljsčnikom Jakličem, poznejšim Podgoričanom. Tu napiše »Vodnika« za »Knjižnico družbe Sv. Cirila in Metoda«. Iz Dobropolj, odkoder podlistkuje v »Slovenca«, gre za kaplana na Vrhniko, kjer ostane tri leta in osem mesecev kot dekanjski administrator po rajnem I. Koprivnikarju, ki je Bohinjca krstil. Z Vrhnike gre v Trnje za kurata. Z Zupanom ustanovi v Št. Petru rajfajznovko, sezida brez konkurenčne obravnave, brez inženirja in polirja lepo kuratsko cerkev v Trnju in je na tem, da pride za urednika »Domoljuba«. To se ne zgodi, pač pa dobi faro Horjul, katero socialno prenovi. V tistih dneh napiše tipičnega »Svedrca«. Po petih letih mu podelijo faro Škocijan pri Mokronogu, kjer skoz deset let deluje na socialnem, političnem in gospodarskem polju, dočim pero rjavi. Odtod gre v Duplje, potem ko je v osmih dneh sestavil »Škocijancem za spomin in slovo« »Zgodbe fare Škocijan«. V Dupljah zida in piše za »Gorenjca«, »Dom in Svet«, »Mentorja« in »Družbo sv. Mohorja«. Potoval je Bohinjec po Italiji, Francoskem, po Bosni, Češkem in Slovenskem. Za svoje narodno delo si je pridobil častno občanstvo v Št. Petru na Krasu in v Horjulu. S svojimi spisi si je priboril ime znanega slovenskega pisatelja in pripovednika. Čital je Bohinjec poleg drugega zlasti Gogolja, Turgenjeva, Šenoo, Jurčiča, Levstika, Tavčarja, Sv. Čecha, Beneša-Trebizskega i. dr. S prevodi je dokazal izredno spretnost priboriti si tuje jezike, francoski, italijanski, češki, ruski